

Udenrigsminister og Konseilspræsident Sehested svarede: Den amerikanske Regering har forudsat, at en almindelig Afstemning paa Øerne, som den i 1867 stedfundne, ikke nu skal finde Sted, men det maa bero paa de Vilkaar og den Stilling, som der nu tilsikres disses Befolkning, om og i hvilket Omfang den danske Regering kan imødekomme dette Ønske. Altsaa for saa vidt det ikke maatte lykkes os — det er jo Meningen dermed — at faa en Traktat tilvejebragt, som sikrer Befolkningen derovre paa den Maade og i det Omfang, som vi kunne ønske det, ville vi overlade dem ved en Afstemning at afgøre Sagen selv. Det var daværende Udenrigsminister Sehesteds Standpunkt i denne Sag.

Saa komme vi til Behandlingen i Aar, hvor den nuværende Konseilspræsident og Udenrigsminister retter Henvendelse til Tingenes Finansudvalg og faar som Svar fra Landstingets Finansudvalg en Skrivelse, der er underskrevet af Greve C. Moltke, om, at de 7 Medlemmer af de 15 deroppe bestemt tilraade, at man slutter sig til Traktaten saaledes, som den var skitseret ved Konferencen, 1 Medlem er bestemt imod at afhænde Øerne, 7 Medlemmer ønske, at der skal tilvejebringes en vis Sikkerhed for den økonomiske Udvikling derovre. Men saa hedder det: „Bemeldte Medlemmer af Flertallet“ — altsaa de Medlemmer, som underskrevne Formand C. Moltke særlig repræsenterer — „tilføje, at de, saafremt en saadan traktatmæssig Sikkerhed ikke kan opnaas, efter Omstændighederne ville gaa med til Øernes Afstaaelse, hvis Befolkningen paa betryggende Maade faa Lejlighed til at afstemme, om den vil forblive ved Danmark eller foretrækker, at Øerne afstaa til De forenede Stater, og Afstemningen faar sidstnævnte Udfald“. Atter her tales der om Befolkningen i al sin Almindelighed. Der kan ikke være Tvivl om, at det, der ikke blot har foresvævet men staaet klart og rent for Bevidstheden den Gang, maa have været det samme, som er udtalt tidligere og som jeg her har citeret. Og til Bekræftelse af denne Paastand skal jeg tillade mig at anføre en Adresse, der er bleven overrakt Hans Majestæt Kongen, Ministeriet og Rigsdagen. Den lyder saaledes:

„Spørgsmaalet om vore vestindiske Koloniers Afhændelse er atter aktuelt. Det Resultat, hvori Forhandlingerne med Amerika vil løbe ud, er os ubekendt“. Det var altsaa ved Juletid. „Men ganske bortset fra forskellige Anskuelser om Ønske-

ligheden af Øernes Forbliven ved Danmark eller Betimeligheden af deres Afhændelse, mødes vi undertegnede i den Opfattelse, at ingen Afstaaelse af et dansk Territorium bør kunne finde Sted, uden at der er givet den der boende Befolkning Lejlighed til selv at udtale sine Ønsker i saa Henseende, og dette er i nærværende Tilfælde end mere paatrængende efter den Stemning for Bevarelsen af Forbindelsen med Danmark, der i den senere Tid i saa høj Grad har givet sig til Kende paa Øerne.

Derfor tillade vi undertegnede os at rette den tillidsfulde, indtrængende Anmodning til Hans Majestæt Kongen, Ministeriet og Rigsdagen, at ingen Afgørelse af Spørgsmaalet om vore vestindiske Koloniers Afhændelse maa blive truffen uden paa Grundlag af en fri Afstemning efter den almindelige Stemmerets Principper blandt Øernes Befolkning, og at de nødvendige Foranstaltninger til en saadan Afstemnings Iversættelse maa blive truffet saa hurtigt, som Forholdene tillade det.“

Denne Adresse, som oprindeligt fremkom fra de Herrer Kammerherre J. F. Scavenius, Dr. med. J. Carlsen, Folketingsmand H. Hammerich, Folketingsmand Joh. Ottosen, Direktør N. Bang, Landstingsmand Holger Petersen, Overkirurg E. Thscerning, Dr. phil. G. Brandes, Vekslerer Lauritz Bing, Tandlæge Ax. Carstens og Professor C. Nyrop staaer i nøje Samklang med den Opfattelse, som er kommen til Orde gennem de officielle Aktstykker, jeg her har tilladt mig at henvise til. Ingen vil kunne benægte, at Folketinget, hvis principielle Standpunkt var det ikke at raadsørge Øerne, har stillet sig imødekomende over for den modstaaende Betragtning ved at gøre det Skridt, som vi gjorde, da Sagen forelaa her sidst. Men nu, da det Skridt er gjort, viser man os brutalt af, man vil ikke høre, man vil ikke kendes ved det Standpunkt, man tidligere selv har hævdet.

Ja, mine Herrer, der er et Ord, der siger: Mands Ord er Mands Ære. I Dag skulle vi se adskilligt i Retning af, hvordan det opfattes. Men imidlertid, om dette Tings Stilling er der ingen Tvivl. Jeg behøver ikke at bruge mange Ord, og jeg slutter derfor ogsaa blot med at anbefale, at Flertallets Indstilling til Tingene vedtages her i dette Ting.

Hammerich: Jeg kan fatte mig kort, da jeg tidligere har ret fyldig angivet min Stilling til de to foreliggende Forslag til Beslutning. Den ærede Ordfører frem-